

Smith, Amalie: Et hjerte i alt (uddrag, 2017)

Amalie Smiths værk FABRIC OF THE DIGITAL, 2018 (udstillet på Kunstmuseum Bonn, 2018), er lavet af følgende materialer: bølge-pvc, videoloops, spraymaling, prints, essay i fire dele, billedtæppe med blomstermotiv. Installationskunsten, der blander materialer og medier, kan vi også betragte som intermedial litteratur. Amalie Smith arbejder nærmest konsekvent med at nedbryde skel mellem medier og genrer, og hun inddrager videnskabelige teorier og dokumentarisk materiale side om side med roman og digt. Hendes komplekse værker skaber betydninger, der rækker ud over den trykte bogs muligheder. I sine videoer og audioer speaker hun ofte selv, og hendes rolige stemme bliver som en form for mundtlig litteratur en del af værket; reciterende, fortællende, docerende.

I romanen *Marble*, 2014, møder vi marmorkvinden Marble. Hun inkarnerer visionen om at skabe det perfekte menneske, et kendt motiv i litteratur og kunst, f.eks. i den græske myte om Pygmalion og gyserfortællinger som *Frankenstein* og *Dorian Gray*. Men selv skulpturens kølige og fejlfri marmorhud består af organisk materiale, koraller, der er presset sammen gennem millioner af år. Smith er nysgerrig efter at udforske både materielle former og menneskelige følelser. Derved zoomer hun ind på menneskets eksistens og den biologiske udviklingshistorie, vi er en del af.

Titlen *Et hjerte i alt*, 2017, klinger højtideligt af romantik og panteisme. Igen udvider Smith genrebegrebet ved at inddrage dagbogsnoter, rim- og tankekunst i et crossover-værk, hvor hun ser det største i det mindste.

Her er de første sider i *Et hjerte i alt* fra 2017:

Møbiusbåndet

Vi har talt om naturen, som om vi står uden for den.

Vi har delt verden op i ånd og materie og lavet en skala imellem dem: Ren ånd øverst, under den mennesker, under os dyr, under dyr planter, nederst mineraler og skidt – ren materie.

Vi har delt verden op i levende og dødt. Vi har delt mennesket op i bevidsthed og krop. Tanke og følelse. Vi har delt vores arbejde op i håndens og åndens arbejde.

Vi har følt os overlegne i verden. Da Descartes skrev "Jeg tænker, altså er jeg", gjorde han det klart, at det, der ikke *tænker* som os, heller ikke *er* i samme grad som os. Uden sprog findes ingen rigtig bevidsthed. Vi har tænkt, at naturen ikke skriver digte.

I dag ved vi, at vi har kommunikation, planlægning og beslutninger til fælles med både dyr og planter. Muligvis også metaller, muligvis også maskiner! Men også mennesker er bygget af grundstoffer – vi *er* naturen, der skriver digte!

Inger Christensen fortsatte, hvor Descartes slap, da hun (i et essay om barokken) skrev: "Jeg tænker, altså er jeg en del af labyrinten." Man hæver sig ikke op og ser verden *udefra*, når man tænker – man står stadig midt i labyrinten.

Hun skrev: "Labyrinten som en fælles tankegang, et møbiusbånd mellem mennesker og verden –"

Jeg klipper et bånd af papir. Båndet har to lange sider og to korte ender, en forside og en bagside. Jeg fører enderne mod hinanden, drejer den ene en halv omgang og limer dem sammen.

Formen vrider sig: et møbiusbånd.

Jeg tegner en streg midt på båndet. Jeg fortsætter med at tegne, rundt og rundt. Stregen ender ved sin egen begyndelse. Båndet har kun én overflade. Det har ingen bagside.

Mennesker er forbundet med verden gennem sansning og handling og gennem sprog og tænkning. Tænkning adskiller ikke mennesker fra verden. Tænkning er verden, der tænker i menneskeform. Båndet mellem mennesker og verden vrider sig om én eneste overflade. Det har ingen bagside.

Vi tænker i kraft af sprog, der er fælles. "Jeg" er et fælles pronomen.

Jeg klipper langs den streg, jeg har tegnet.

Note, 2010

1

Jeg flyver ind i en udsædvanligt langstrakt skumring, da jeg rejser vestpå. Under flyet ligger lille bjergkæder og brunt sand. Et tyndt lag af spøgelsesagtige skyer over store, sølvmatte søer. De andre passagerer sover. Jeg ser film på computeren, *Fata Morgana* af Werner Herzog. Falder i søvn og vågner op – stadig samme tusmørke. Cirkler og halvcirkler af sorte afgrøder. Enkelte lys.

2

En art hvide floder skilles og løber sammen igen. Sne? Kridtstøv, okkerstøv, kulstøv? En flødeagtig dis. Hvordan skal jeg forklare det – og hvorfor skal det være præcist? Mit kamera ligger i lastrummet. Klokken er 05 dansk tid. Piloten meddeler, at vi er forsinkede, *due to strong wind*. Vi flyver i samme retning som solen, men sakter-bagud i forhold til den.

Profeti 2012

Vi kommer til at være langt væk fra hinanden og nærme os hinanden.

Vi kommer til at vende os mod hinanden og være ugenomsigtige og virkelige for hinanden.

Vi kommer til at knytte os til hinanden og hinandens hinanden.

Vi kommer til at gå gennem byen om natten og vende om og lægge os ned og glide ind i hinanden.

Det vil være nat, og vi vil gå i den røde sols skin og forgrene os ind i hinanden.

Vi vil bære hinanden over kanalerne på ryggen/på hjul/i hænderne.

Vi vil få skjolder på tøj og hud fra alger og goplens slim.

Der vil være dyr omkring os med tunger og pels i sengene.

Vi vil opdrætte menneskeheste og slippe dem løs. Røde hingste og menneskeæg, hvide hopper og menneskesæd.

Vi vil være vågne, når solen står op uden for årstid.

Vi vil være klar til at løbe stærkt på en stærk måde.

Vi vil virkelig lære af hinanden.

Vi vil bære hestehaler og grimer af sølv, og der vil være børn i og omkring os.

Vi vil leve som vilde påfugle lever: oppe i træerne.

Vi vil ikke gøre os venner med personale, fordi de har nøgler/ressourcer.

Vi vil indånde hinanden. Hvis det solide er smeltet og fordamper.

Hvis noget lyser eller blinker under isen, og isen er glat, og den spejler himlen, så vil vi ikke kunne se dét, der lyser. Måske om natten –

Hvis mange bliver ældre end før, og flere bliver født, findes der flere levede år i verden nu, end der før har gjort. De første generationer var meget små. Vi vil blive utroligt gamle.

Vi vil falde igennem det lagdelte. Der vil være noget fintmasket og tæt knyttet imellem os.

Vi vil være den dej, der brydes op af det kærlige og æltes sammen med en ny overflade og en ny dybde og én gang til.

Naturkronik, 2013

Jeg kan ikke få gåturen i Troldeslugten til at hænge sammen som en bevægelse gennem et landskab; den forbliver en mængde af løsrevne mere eller mindre fremkaldte billeder. Otte blåsorte biller, der spiser en snegl og noget gult græs, der bølger ned over en skrænt med mange rødder. Dammen er blank som en touchscreen. Træernes millioner af blade.

Jeg skriver fra et lille hvidt murstenshus ved Hald sø ved Viborg og fra en feber, der i forgårs bredte sig fra et ømt punkt i min hals. Jeg bor her alene og ankom i dag. Det regner, og en kraftig blæst ælter havens træer. Haven er fugtig, grøn og kold, søen er hvid og urolig. Det er mandag den 12. august. En hjemmeside fortæller, at dagen er aftaget med 2 timer og 22 minutter.

Jeg skyller min mund og min hals i varmt saltvand, før jeg skal sove, i håb om at det fremmede, der har taget bolig der, vil dø i løbet af natten. Jeg ved ikke, om det virker, hvis det er en virus. Virus har ikke sin egen cellekerne, den har brug for en vært, og så er jeg blevet værten. Så er jeg blevet virus. Jeg ved ikke, om det virker at skylle sine egne celler i saltvand.